

TOUKOKUUN ENSIMÄISTÄ PÄIVÄÄ JUHLESSAMME

TOUKOKUUN ensimmäinen päivä, vapunpäivä, on köyhälistön kansainvälinen juhlapäivä. Vuosikymmenien ajan ovat eri maiden valvutuneet ja järjestyneet — vallankumoukselliset — työläiset tuona päivänä jääneet pois työstä suurempina tai pienempinä joukkoina, kokoontuneet juhlimaan, toimeenpanemaan mielenosoituksia, lausumaan protesteja ja esittämään vaatimuksiaan hallitsevalle luokalle. Nämä vaatimukset ovat olleet luonteeltaan joko taloudellisia, työläisten työ- ja palkkasuhteita koskevia, tai sitten valtiollisia. Kuitenkin, melkein poikkeuksetta, toukokuun ensimmäisenä päivänä esitettyjen vaatimusten ja suunnitelman johtavana lankana on kulkenut kahdeksantunnin työpäivän saavuttamista koskeva seikka. Lopulle neljäkymmentä vuotta sitten joukko Amerikan järjestyneitä työläisiä alkoi tuona päivänä taloudellisen taistelun saadak-sensa kahdeksantunnin työpäivän. Nämä työläiset voittivat taistelunsa, saivat kahdeksantunnin työpäivän ja niin antoivat toukokuun ensimmäiselle päivälle kauniin, historiallisen muiston.

Mutta, vaikkakin kansainvälinen työväestö on näin pitkän ajan, vuosikymmeniä, toiminut ja taistellut saavuttaaksensa kahdeksantunnin työpäivän, niin siltikin me huomaame, että verrattain pieni osa työväenluokan jäsenistä tänäpäivänä nauttii eli työskentelee kahdeksantunnin työpäivää. Joku vuosi sitten kahdeksantunnin työpäivä oli yleisemmin käytännössä, suuremmilla työläisjoukoilla, kuin tällä kertaa. Joissakin Euroopan maissa se oli laillinen, normaalin työpäivä. Mutta tällä kertaa melkein kaikissa noissakin maissa työläiset työskentelevät joko yhdeksän- tai kymmenentunnin työpäivää. Siis he ovat menettäneet entisiä saavutuksiansa, joutuneet perääntymään hyökkävän kapitalismin edellä. Amerikassa kahdeksantunnin työpäivä on aina näihin saakka ollut ikäänkuin "ylellisyystavaraa", josta vain harvat työläisistä ovat osallisiksi päässeet. Yhdelläkään Amerikan perusteollisuudesta ei ole kahdeksantunnin työpäivä yleisesti käytännössä.

Miksi työpäivää on lukemattomissa tapauksissa pitennetty kautta maailman? Siksi, että kahdeksantunnin työpäivän voimassa ollen ei olisi kyetty tuottamaan kylliksi? Ei suinkaan. Työttömyyttä ja liikatuotantoa on kaikkialla, kaikissa maissa. Työläisiä olisi kyllin saatavana ja voitaisiin

tuottaa riittävästi ihmisten jokapäiväiselle elämälle välttämättömiä tarpeita vaikka työpäivä lyhennettäisiin kuusituntiseksi, vieläkin lyhemmäksi. Työpäivän pitentäminen, kahdeksantunnin työpäivän hävittäminen, ei ole tapahtunut siksi, että tuotannon kykyisyydelle välttämättömät seikat olisivat niin pakoittaneet tekemään, vaan siksi, että työläiset eivät ole kyenneet vastustamaan työnantajain hyökkäyksiä, jotka joutuvat riistännän suurentamiseen tähtäävistä tarkoituksista. Työläisten taistelukyky on tullut niin heikoksi etteivät he ole kyenneet säilyttämään edes entisiä saavutuksia, puhumattakaan siitä, että he olisivat voineet kiristää lisää myönnytyksiä. Työläisten rintama on heikentynyt joko siksi, että entiset järjestöt ja taistelutavat ovat tulleet tehottomiksi tai siksi, että heidän keskinäiset riitansa ovat kasvattaneet epätoivoisuutta, lamaannusta ja välinpitämättömyyttä.

Mutta menneet tapahtumat, työväenluokan kärsimät menetykset, ovat siirtyneet historiaan senlaisina kuin ne ovat ilmenneet. Myönnettävästi niitä ei ole voitu välttää eli muuksi muuttaa. Siksi, näistä kiistelemisen, sitä tai tätä ryhmää eli työväenliikettä syyttämisen, on turhaa ja haitallistakin joissakin tapauksissa. Niitä tulee muistella ja niistä keskustella vain siinä mielessä, että niistä jotain opitaan ja että niitä voidaan käyttää ikäänkuin ohjauksena uusiin kamppailuihin ja uusiin suunnitelmiin ryhdyttäessä. Viettäessämme kansainvälistä juhlaamme tänä vuonna meidän tulee lainata enempi huomiota tulevaisuudelle kuin menneisyydelle. Tarkistaa rintamaamme ja jos sen kautta huomaamme heikkouksia, niin niitä on ensitilassa pyrittävä korjaamaan niillä keinoilla, jotka ovat tarkoitustaan vastaavia ja entisten, menneiden kokemusten kautta oikeiksi huomattu. Missään tapauksessa meidän, työläisten, ei auta antautua epätoivoon, sillä jokapäiväisen elämämme ja toimeentulomme välttämättömät ehdot eivät ole nykyisessä yhteiskunnassa taatut muutoin kuin jatkuvan taistelun kautta.

Katsellessamme eri maiden työläisten pyrkimyksiä ja harrastuksia sekä taisteluita tällä kertaa, me huomaamme seikkoja, jotka ovat riittävät vakuuttamaan sen, että työväenluokka on nousemassa hyökkävään asentoon. Vuosi pari sitten melkein kaikkien maiden työläiset ja heidän liikkeensä taistelivat keskenänsä, kiistelivät a-

sioista, joilla ei ole vaikuttavaa yhteyttä työläisten taloudellisten etuisuuksien kanssa. Tätä, työläisten keskinäisen kahnauksen aiheuttamaa, tilannetta työnantajat käyttivät hyväksensä, riistivät työläisten saavutuksista yhden toisensa jälkeen. Niin menivät entiset valtiolliset ja taloudelliset saavutukset. Työväenluokka painettiin vuosikymmeniä sitten vallinneelle elämän tasolle, vieläkin alemmaksi, suoranaisen nälkäkuoleman partaalle.

Useissa Europan maissa on aivan viimeisten kuukausien aikana käyty suuria taloudellisia taisteluja ja joissakin parhaillaan käydään. Ikäänkuin esimerkiksi sopisi mainita Englannin, jossa työläiset joku aika sitten kuluttivat suurimman osan energiasaasta ja luonnollisesti myös aineellisista varoistaan poliittiseen kamppailuun. Siellä pääsi valtaan n. k. työvänehallitus. Mutta vain lyhyen ajan se voi näyttää "puolueetomuuttansa" työläisiin nähden. Heti ensimmäisten taloudellisten kysymysten, joissa työnantajain ja työläisten edut hyökkäsivät vastakkain, sattuu se joutui eli kallistui työnantajain puolelle. Alkoi syyttämään taloudellisia parannuksia vaativia työläisiä "häiritsijöiksi", jotka kokonaan "aiheettomasti" jarruttavat teollisuuselämän kulkua. "Työvänehallitus" aikoi puhua "tepsivien" keinojen käyttämisestä siellä, kuten muuallakin, kaikissa nussa maissa, joissa jotkut poliittiset puolueet ovat työväenliikkeiden nimessä päässeet hallitusohjaksiin. Tällä kertaa Englantia uhkaa vakavat työtaistelut. Porvarillisten lehtien tietojen mukaan viiden Englannin perusteollisuuden työläiset ovat tyytymättömiä ja varustautuvat lakkotaisteluihin kovalla kiireellä. Jätämme erikoisesti mainitsematta muissa Europan maissa tapahtuneista ja parhaillaan käynnissä olevista taloudellisista taisteluista, sillä niistä on lehdistämme uutisina mainittu. Kuitenkin ne osoittavat sen, että Europan työläiset ovat tarttuneet taloudellisen toiminnan kankeeseen, huomattuaan poliittisten seikkailujen epähyödyllisyyden.

Amerikan työn ja pääoman välillä näyttää vallitsevan "kultainen sopusointu", mikäli ammattijärjestöt ovat kysymyksessä. Ne eivät ole taistelun pyörteissä, jollemme ota huomioon siellä täällä tapahtuneita pieniä kahnauksia, jotka ovat paikallisia luonteeltaan ja niin pieniä merkitykseltään, että niistä ei julkisesti puhuta juuri mitään. Mutta tyytymättömyys vallitsevia olosuhteita vastaan täälläkin kyttee ja näyttäytyy ilmoille yhdessä tai toisessa muodossa. Amerikalainen työväestö näyttää olevan suuri-

suuntaisen järjestymiskauden kynnyksellä. Samoin voidaan sanoa Canadasta. Tämä, monien seikkojen kautta todistettavissa oleva, järjestymisaikakauden alku puhuu rohkaisevaa kieltä niille työläisille, jotka ovat oivaltaneet industrialistisen unionismin välttämättömyyden. Aivan viimeisten viikkojen aikana olemme saaneet idän kutomokeskuksista tietoja, jotka näyttävät, että tuon teollisuusalan työläiset ovat ottamassa ensiaskeleita huomattavalle liikehtimiselle. I. W. W:n järjestäjiä vaaditaan melkein poikkeuksetta kaikkialla. Olemme usein kuulleet sanottavan, että "itä nukkuu" ja mahdollisesti olemme itsekin niin hoksauttaneet. Mutta kaikki merkit viittaavat siihen, että itä herää ja nopeasti, jos vain voimme antaa entistä enemmän painostusta herätystyölle.

Canadassa näyttää tilanne kehittyvän erikoisella nopeudella. Joku aika sitten Ontarion järjestyneet puutavaratyöläiset päättivät yhtyä I. W. W:hen. Sanotun yhdyntän kautta I. W. W:hen tullut joukko ei ollut lukumäärältään erittäin suuri, muutamia tuhansia työläisiä käsittävä. Mutta näiden työläisten toimenpiteellä oli suurimerkityksellinen kantavuus, joka mahdollisesti voi osottautua nähtäväksi tosiasiaksi hyvin läheisessä tulevaisuudessa. Nämä työläiset ottivat askeleen, jota voivat seurata tuhannet muut Canadian työläiset aivan muutamien kuukausien aikana. Vasta hiljattain saimme lukea Industrialistista, Canadian osastolta, että United Mine Workers järjestön kahdeksannentoista piirin kaivos työläiset, jotka viime kuussa lakkoutuivat, ovat kutsuneet I. W. W:n jäseniä paikakkunnalleen, alkamaan järjestämistyön. Samassa lehdessä kerrottiin, että Montrealissa, Canadassa, olevat järjestömme jäsenet pyytävät apua järjestämistyössä ja selittävät tilanteen olevan järjestämiselle suosiollisen.

Siis me täällä Amerikassa, samoin kuin Europan työläiset, voimme viettää toukokuun ensimmäistä päivää tietoisina siitä, että työväenluokan jäsenet kautta maailman ovat suuntaamassa taistelunsa taloudelliselle alalle. Taloudellisen toimintansa kautta työläiset ovat saavuttaneet parannuksia työ- ja palkkasuhteisiinsa ja tulevat edelleenkin saavuttamaan. Rimpuillessaan poliittisten eli valtiollisten tarkoitusten nauhoissa työläiset eivät saavuta mitään, vaan päinvastoin menettävät entisetkin saavutuksensa. Aina tulee muistaa, että se, joka hallitsee taloudellisesti, hallitsee myös valtiollisesti, ollenkaan välittämättä siitä, min-kälaisten liikkeiden tai nimien kautta tuo

KAPITALISTINEN YHTEISKUNTA POTEET VANHUUTTAAN

KAPITALISTILUOKAN jäsenet, heidän sanomistonsa ja muut palvelijat, kuin yhdestä suusta raakkuvat ja valittavat, että yhteiskuntamme perusjuuret, niiden mukana kunnoitus vallitsevaa yhteiskuntamuotoa ja sen eri orgaaneja kohtaan, rappeutuvat jatkuvasti ja uhkaavat syöstä koko "kansamme" tulevaisuuden vaaran alaiseksi. Ihmiset lakkaavat kunnoittamasta "isänmaatansa", halveksivat sen "pyhiä tapoja" ja suoranaisesti vastustavat "kaikille sivistyskansoille välttämättömiä harrastuksia", kuten esim. sodan varalle varustautumista ja asestautumista. Kaikkeen tähän, heidän selityksensä mukaan, ovat syyllisiä joko ulkomiset eli kotimaiset työväenliikkeen organit, jotka propagandansa kautta "nakertavat" nykyisen yhteiskuntamme perusteita.

Kapitalistiluokan jäsenet ja heidän palvelijansa, jotka ovat henkisesti luutuneet kaikille edistysmielisille ja uusille käsitteille, ainakin näennäisesti, eivät jaksa käsittää, mistä todellisuudessa johtuu se, että yhä useammat yksilöt sekä joukkoa tavallisen kansan pohjakerrokseen kuuluvista ihmisistä kääntävät takkiensa napittomat puolet vallitsevan yhteiskunnan käsitteille ja harrastuksille, niin hyvin poliittisille ja lainopillisille kuin yhteiskunnallisillekin. Tai jos he sen käsittävät, niin eivät kuitenkaan halua myöntää tosiasioita, vaan mieluummin turvautuvat sellaisiin sivuseikkoihin, joilla ei ole minkäänlaista yhteyttä varsinaisten ja todellisten asiain juurten kanssa.

Kapitalistinen yhteiskunta on elänyt kukoistusaiakansa. Se on tullut vanhaksi, kansan suuren enemmistön elämää ja hyvinvointia jarruttavaksi, ja alkanut rappeutumaan. Yhteiskunta muodostuu kansasta. Siksi voimme verrannollisesti käyttää Le Bonin ajatuksia, koskien kansaa, kuvataksemme yhteiskun-

hallitseminen tapahtuu. Taloudellinen suoroiminta ja industrialistinen unionismi ovat keinoja, joihin työväenluokan jäsenten täytyy tutustua ja lopultakin turvautua. Sitä parempi, mitä pikemmin ja suurilukuisempina joukkoina työväenluokan jäsenet tämän tosiasian huomaavat. Viettäkäämme tänä vuonna toukokuun ensimmäistä päivää, vallankumouksellisten työläisten kansainvälistä juhlapäivää, siinä mielessä ja vakaumuksessa, että työväenluokka on ennistä selvätajuisemmin astumassa tielle, jota myöten kulkemalla se tulee saavuttamaan itselleen välillisiä parannuksia ja tulevaisuudessa vapautumaan kapitalistisesta riistosta ja sen tuottamista puutteellisuksista.

nan elämän historiaa. Hän lausui seuraavasti:

"Unelmansa innostamana ja johtamana kansa saavuttaa vähitellen kaiken sen, mikä antaa loistoa, voimaa ja suuruutta. Se tulee kyllä vielä eräänä hetkinä olemaan joukko, mutta joukkojen liikkuvaisen ja vaihtelevien tunnusmerkkien alla on oleva vankka pohjakerros, rotusielu, joka rajoittaa kansan elämän heilahdukset ahtaalle alalle ja oikoo satuman vaikutukset.

"Mutta suoritettuaan luomistyönsä aika jo ryhtyy siihen hävitystyöhön, jota eivät jumalat eivätkä ihmiset voi väistää. Saavuttuaan määrätulle mahtavuuden ja monimutkaisen kokoomuksen asteelle sivistysmuoto lakkaa kasvamasta, ja niin pian kuin se ei enää kasva, se on tuomittu nopeaan alaspäin menoon. Pian sille lyö vanhuuden hetki.

"Tämän välttämättömän hetken ainaisena tunnusmerkkinä on kansakunnan sielun ylläpitävän ihanteen heikkeneminen. Samassa määrin kuin tämä ihanne hälvenee, kaikki ne uskonnolliset, valtiolliset tai yhteiskunnalliset rakennelmat, jotka siihen perustuvat, alkavat horjua.

"Ihanteensa yhä enemmän hälvetessä kansakunta menettää yhä enemmän koossapysyvyytensä, yhteytensä ja voimansa perusehdot. Yksilö voi kasvaa persoonallisuutensa ja intelligenssinsa puolesta, mutta samalla astuu myös kansakunnan itsekkyyden sijalle äärimäiseen asti kehittyvä yksilöllinen itsekkyyden, johon liittyy luonteen heikkeneminen ja toimintakyvyn väheneminen. Se, mikä ennen muodosti kansan, yhteyden, kiinteän kokonaisuuden, muuttuu lopulta hajanaiseksi yksilöiden ryhmäkkeeksi, jota perintätavat ja laitokset vielä jonkun aikaa pitävät keinotekoisesti koossa. Silloin etujensa ja pyytehtensä hajoittamat ihmiset, jotka eivät enää kykene itsehallintoon, haluavat ohjausta pienimmissäkin tehtävissä ja vaativat valtiota käyttämään vaikutustansa, joka itseensä imee kaiken muun.

"Menetettyään lopullisesti vanhan ihanteensa kansakunta lopulta menettää sielunsaakin; se ei ole enää muuta kuin erilaisten yksilöiden pölypilvi; se muuttuu uudestaan siksi, mikä se oli lähtökohdallaan: joukoksi. Siinä ilmenevät kaikki joukon häilyväiset ja hajanaiset ominaisuudet, joilla ei ole mitään huomispäivää. Sivistys on kaikkea kiinteyttä vailla ja jokaisen sattuman varassa. Alhaiso on valtiaana, ja barbaarit lähenevät. Sivistys voi vielä näyttää loistavalta, sen tähden, että vielä säilyy pitkän menneisyyden luoma ulkonainen julkipuoli, mutta se on itse asiassa madonsyömä rakenne, jolla ei ole enään mitään tukea ja joka ensimmäisen myrskyn tullen romahtaa maahan."

Nykyisellä yhteiskunnalla on kaikki nuo ilmiöt jo mukanaan ja ne vaikuttavat sekä ilmenevät monissa eri muodoissa. Kansaa menettää ihanteensa ja tyy-